"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେତେଯେତେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ ସେତେସେତେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିବ, ଯେଉଁମାନେ ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ଭାଗ୍ୟହୀନ ସନ୍ତାନ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଜମା ଖାତାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଆଧାର କ'ଣ ? କେଉଁଥିରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜମା ଖାତା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବ ସେତେ ସେତେ ତୁମର ଆମଦାନୀ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ମୁରଲୀ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବହୁତ ବଡ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ଏହି ମୁରଲୀ ହିଁ ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ । ଏହି ମୁରଲୀରେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜାଦୁ ରହିଛି । ମୁରଲୀଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ମାଲାମାଲ୍ ହେଉଛ ।

ଗୀତ:- ହମେଁ ଉନ ରାହୋଁ ପର ଚଲନା ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ତୁମେ ତଳକୁ ଖସିଗଲେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛ । ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଉଛ । ମାୟା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି କାହିଁକିନା ଏହା ନୂଆ କଥା ଅଟେ ନା । ଏମିତି ତ' କେହି କେବେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିନଥା'ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ କେବେ ନିଜର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭୁଲିନଥାଏ, ନିର୍ବନ୍ଧ ହେବା ମାତ୍ରେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲାଗିଥାଏ ଏଥିରେ ଭୁଲିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତେବେ ସ୍ୱାମୀ, ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପିତା, ପିତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ' ନିରାକାର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସାଜନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସଜନୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତ । ଭଗବାନ ତ' ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସଜନୀ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ସାଜନ, ଭକ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତାନ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଏ । ତେବେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ପିତାଙ୍କର ପିତା କେବଳ ଜଣେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ତ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲଗା ଅଲଗା । ପାରଲୌକିକ ପରମପିତା, ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବବାବା । ତେବେ କୁହ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ପିତା, ମାଉଣ୍ଟଆବୁ ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ଚିଠି ପହଞ୍ଚିଯିବ ? ନାମ ତ' ଲେଖିବାକୁ ପଡିବ ନା । ଇଏ ତ' ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ଶିବକାଶୀ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ସେଠାରେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥିବେ । ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ନା ରାମ ଏଠାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ସେଠାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଗାନ୍ଧୀ ଏଠାକୁ ଯାଇଥିଲେ... ତେବେ ବାସ୍ତବରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ' ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଉଛି, ଆଉ କାହାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । କାଶୀରେ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ଅଛି, ଉଜ୍ଜୟିନୀରେ ବି ସୋମନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଏତେ ମନ୍ଦିର କାହିଁକି ତିଆରି ହୋଇଛି, କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ କେବେ ଥିଲା, ଏମାନେ କିପରି ମାଲିକ ହେଲେ, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପୂଜାରୀ ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରିବ ଯଦି ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ନ ଜାଣିଥିବ ତେବେ ଏହାକୁ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହାଯିବ ନା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଏମାନେ ନିଜର ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜାରୀ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ମହିମା କରିଥା'ନ୍ତି, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ତୁମେ ମାତା ପିତା... କିନ୍ତୁ ସିଏ କିପରି ମାତା ପିତା ଅଟନ୍ତି, କେବେ ମାତା ପିତା ହୋଇଥିଲେ- କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏକଥା ଭାରତବାସୀ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ବୌଦ୍ଧ ଆଦି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ବୁଦ୍ଧକୁ ମନେ ପକାଇବେ । ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ଜୀବନକାହାଣୀ କହିଦେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମୁକ ସମୟରେ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଭାରତବାସୀ ଯାହାକୁ ବି ପୂଜା କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଇଏ କିଏ ? ଏମାନେ ନା ଶିବଙ୍କୁ, ନା ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ, ନା ଜଗତଅମ୍ବା, ଜଗତପିତାଙ୍କୁ, ନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, କେବଳ ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଚରିତ୍ର କ'ଣ, କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିଲ ସେତେବେଳେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ତୁମେ ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ଆମେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି କରି ରାଜତନ୍ତ୍ର ହରାଇ ଦେଇଛୁ । ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆମେ ସୁନ୍ଦର ପବିତ୍ର ଥିଲୁ, ଏବେ କଳା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆଜିକାଲି ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମଳ ରୂପରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି କୃଷ୍ଣ ହିଁ ନାରାୟଣ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯାଦବମାନେ ମୁସଳ ଉଦ୍ଭାବନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପାଣ୍ଡବ-କୌରବ ଭାଇ ଭାଇ ଥିଲେ । କୌରବମାନେ ଆସୁରୀ ଭାଇ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଦୈବୀ ଭାଇ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀ ଥିଲେ, ଏମାନଙ୍କୁ ବାବା ଉଚ୍ଚ କରାଇ ଦୈବୀ ଭାଇ କରାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଉଭୟ ଭାଇମାନଙ୍କର କ'ଣ ହେଲା ? ବାସ୍ତବରେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହେଲା,

କୌରବମାନେ ବିନାଶ ହୋଇଗଲେ । ଏଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଯଦିଓ ମମ୍ମା-ବାବା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଚାଲୁନାହାନ୍ତି । ଏମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ହିଁ ହେଉନାହିଁ । ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବା କାରଣରୁ ଦେହର ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ' ଦେହୀ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏହା ନୂଆ କଥା ହୋଇଗଲା ନା । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମାତା ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ବାବାଙ୍କର ଅବତରଣ ଭାରତରେ ହିଁ ହୋଇଛି । ତଥାପି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି କାହିଁକିନା ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କେହି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିପାରୁନଥିବାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ପଳାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନପାରିବାରୁ ପଳାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଭାଗ୍ୟବାନ କୁହାଯାଉଛି । ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର ତ' ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ' ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି ନା । ଏହା ହିଁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ତଥାପି ବି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଏହିଭଳି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ପୁଣି ବାବା ଆସି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇ ଆସିଛ । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହେବ । ଏଠାରେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନେ ରହିବେ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତେଣୁ ଏକଥା କେବଳ ତୁମକୁ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଇବେ । ସମସ୍ତେ ତ' ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବେ । ଯଦି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନହେବ ତେବେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ବାବା ମମ୍ମା କହିଲ ତେବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ ଆସିଗଲ । ପୁଣି ସବୁକିଛି ପାଠପଢ଼ା ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଇବ୍ରାହିମ୍, ବୁଦ୍ଧ ଆଦି କୌଣସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁନାହାନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏକାକୀ ଆସିଥିଲେ । କାହାର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କଲେ ପୁଣି ଯେଉଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆସିବାରେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ସବୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଏଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ହିଁ ସାରା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ତ' ପବିତ୍ର ଅଟେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସାକାରୀ ସୃଷ୍ଟି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ପବିତ୍ର କିଏ କରିବେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଯାଇପାରିବେ ? ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ଇଶ୍ୱର ପିତା ଆସ । ଇଶ୍ୱର ପିତା ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଥରେମାତ୍ର ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ସାରା ଦୁନିଆ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ପରସ୍ପରକୁ ମାରିବା ପାଇଁ କେତେ ଗୁଳି, ବାରୁଦ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ବମ୍ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ପଟେ ପୁଣି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ, ବନ୍ୟା, ଭୂମିକମ୍ପ ଆଦି ହେବ, ବିଜୁଳି ଚମକିବ, ରୋଗରେ ପଡିବେ କାହିଁକିନା ଖାଦ ତ' ହେବାର ଅଛି ନା । ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନାରୁ ହିଁ ଖାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ ନା । ତେଣୁ ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ଖାଦ ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପୁଣି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଉତ୍ପତ୍ତି ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି ଏବଂ ଆଉ ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ବାକି ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ' ସମସ୍ତେ ମନେପକାଇଥାନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ - ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେହି ବି ମରିଗଲେ କହନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲା । ଆରେ, କଳିଯୁଗରେ ତ' ଯିଏ ମରିବେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବେ ନା । ଏତିକି ବି ବୁଦ୍ଧି କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଡକ୍ଟର ଅଫ୍ ଫିଲୋସଫି ଆଦି ନାମ ରଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମନ୍ଦିରରେ ବାସ କରୁଥିଲେ । ତାହା ହେଲା କ୍ଷୀର ସାଗର, ଏହା ହେଉଛି ବିଷର ସାଗର । ଏସବୁ କଥା କେବଳ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ ନା, ଜୀବଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ତ' ପଢ଼ାଇବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଏହିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେପରି ସାହୁକାର ସେହିପରି ତାଙ୍କର ଆସବାବପତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଗରୀବଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ବି ନଥିବ, ସାହୁକାରଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ବୈଭବ ରହିବ । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସାହୁକାର ହେଉଛ, ତେଣୁ ସେଠାରେ ତୁମର ମହଲ ମଧ୍ୟ ହୀରା ନୀଳାର ହେବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଆବର୍ଜନା ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହେବ । ଏଠାରେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହେଉଥିବାରୁ ଅଗରବତୀ ଆଦି ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ଫୁଲ ଆଦିର ପ୍ରାକୃତିକ ସୁଗନ୍ଧ ରହିଥାଏ । ସେଠାରେ ଅଗରବତୀ ଜଳାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିନଥାଏ । ତେଣୁ ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦେଖ, ବାବା କେତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ନଥିବାରୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ଏଭଳି ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବା କେତେ ଭାଗ୍ୟହୀନ କଥା । ବାବା ଆସି ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଭଳି ମାତା ପିତାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ନଚାଲିବ ତେବେ ଶତକଡା ୧୦୦ ଭାଗ ଭାଗ୍ୟହୀନ ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ । ତେବେ କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ ନା । କେଉଁଠି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା, କେଉଁଠି ପୁଣି ଚାକର ବାକର ହେବା, ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁଥିବ ଯେ ଆମେ କେତେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଦୁନିଆକୁ କେବଳ ଧର୍ମପିତାମାନେ

ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ' ମାତା ପିତା ଅଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଏହା ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ଭାରତରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କ'ଣ ହେବୁ ? ଏହି ମାତା ପିତା ଆମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଦରକାର ନା! ଭାରତକୁ ହିଁ ମାତା ପିତାଙ୍କ ଦେଶ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଏଠାରେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏକଥା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ପାଠପଢା ଛାଡିଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଏକଦମ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ପିଲା କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ପଥରବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ପାରସବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଇଥାଏ ନା । ପଥରବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ସାରାଦିନ ଭିତରେ ୫ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇନଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ୫ ମିନିଟ୍ ମାତ୍ର ମନେପକାଇବ ତେବେ ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଲା ଖୋଲିବ । ଅଧିକ ମନେପକାଇଲେ ଭଲ ଭାବରେ ତାଲା ଖୋଲିଯିବ । ତେଣୁ ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । କେହି କେହି ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖି ଥାଆନ୍ତି— ପ୍ରିୟ ବାବା ବା ପ୍ରିୟ ଦାଦା । ଯଦି କେବଳ ପ୍ରିୟ ଦାଦା ଲେଖି ଚିଠି ପକାଇବ ତେବେ କ'ଣ ମିଳିବ ? ନାମ ତ' ରହିବା ଦରକାର ନା । ଦାଦା ଦାଦୀ ତ' ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା!

ଆଜି ହେଲା ଦୀପାବଳୀ । ଦୀପାବଳୀରେ ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ନୂଆ ଖାତା ଆରମ୍ଭ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଖାତା ଆରମ୍ଭ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ନୂଆ ଖାତା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଖାତା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷତିର ଖାତା, ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି, ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ସବୁକିଛି ପାଉଛ । ଏହି ଅବିନାଶୀ କଥା ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ଅଧିକାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବେ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ କୋଟିକରୁ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ରୋଜଗାରରେ ଯଦି କ୍ଷତି ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଯାହା ଜମା ହୋଇଥାଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହୋଇଯାଏ । ଯେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେବ ତେବେ ତୁମ ଖାତା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଦାନ ନକଲେ ଆମଦାନୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଯେପରି ଆମଦାନୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉ । ବୃଦ୍ଧି ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ ଦାନ କରିବ ଅଥବା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବ । କାହାକୁ ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇଦେଲ, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମର ଜମା ହୋଇଗଲା । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ କାହାକୁ ନ ଦେବ ତେବେ ଜମା ମଧ୍ୟ ହେବନାହିଁ । ତୁମର ଏହି ରୋଜଗାର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ମୂରଲୀଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପ୍ରକୃତ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ, କେବଳ ଏତିକି ଯଦି ଜାଣିଯିବେ ଯେ ଏହି ମୁରଲୀ କିଏ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେଉଁମାନେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଏହି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏହି ମୁରଲୀରେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜାଦୁ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ଭିତରେ ହିଁ ଅଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଯଦି ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କିପରି ରହିବ ? ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଯାହା ସବୁ ପରେ ରଚନା ହୋଇଛି ସେଗୁଡିକ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି ସତ୍ୟ ଗୀତା ତ' ବହୁତ କମ୍ ରହିଛି । ଦୁନିଆରେ ତ' ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟକ ଗୀତା ପୁସ୍ତକ ଥିବ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଚିତ୍ର ହିଁ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଅଟେ । ସେହି ଗୀତାରୁ ଏତେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେତିକି ଏହି ଚିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ି ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେବତା ହେବାପାଇଁ ପକ୍କା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଦେହୀ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଆହ୍ୱାନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଅବଗୁଣର ଆହୁତି ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେପରି ଦୀପାବଳୀ ପର୍ବରେ ବିଶେଷ କରି ସ୍ୱଚ୍ଛତା ସହିତ ଆୟର ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ରଖିଥାନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଏବଂ ରୋଜଗାର ଲକ୍ଷ ରଖି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ତେବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସର୍ବ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଆହ୍ୱାନ କରିପାରିବ, ଯାହା ଫଳରେ ଅବଗୁଣର ଆହୁତି ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ନିଜ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୁର୍ବଳତା, ନିର୍ବଳତା, କୋମଳତା ରହିଯାଇଛି, ସେଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଏବେ ନୂଆ ଖାତା ଆରମ୍ଭ କର ଏବଂ ନୂଆ ସଂସ୍କାର ରୂପକ ନୂଆ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରି ପ୍ରକୃତ ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ଦୀପ ସେହିମାନେ ହୋଇପାରିବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରୂପକ ଜ୍ୟୋତି ସଦାସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ

ରହିଛି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****